వయసుపొద్దు వాలే వేళ.. ఒంటరి పోరాటం

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ తరువాయి)

6

పది రోజులపాటు వసంతను కంప్యూటర్ ట్రైనింగ్‌కి పంపించాడు ప్రభాకర్.

"ఇప్పుడవన్నీ అవసరమా? ఆ ట్రైనింగ్ లేకుండా ఉద్యోగం చెయ్యలేనా?" అయిష్టంగా అడిగింది.

"టెక్నాలజీ పెరిగేటప్పుడు మనను మనం అప్‌డేట్ చేసుకోవాలి తప్పదు. ఎందుకు మనం వెనకబడి ఉండాలి? ఇదేం బ్రహ్మ విద్యా? ఒకటో తరగతి పిల్లాడు నేర్చుకోగాలేంది మనం నేర్చుకోలేమా?" అంటూ పట్టుబట్టాడు.

"ఒకవేళ పదిరోజుల్లో రాలేదనుకో?"

"దాందేం పోయింది. మరో పదిరోజులు వెళుదువుగాని.... అయినా ఇందులో గొప్పగా రావడం అంటూ ఏమీ ఉండదు... చూస్తావుగా..." భరోసా ఇచ్చాడు ప్రభాకర్.

మరింక తప్పదన్నట్టుగానే వెళ్ళింది వసంత.

ఆశ్చర్యకరమైన విషయం ఏమిటంటే ఎంత అనాసక్తితో వెళ్ళిందో అంతకు రెట్టింపు ఆసక్తితో మంచి శ్రద్ధగా ప్రతి అక్షరం విని సందేహాలు వస్తే అడిగి తెలుసుకుని మరీ పదిరోజుల్లో అనుకున్నదానికంటే ఎక్కువగానే నేర్చుకోగలిగింది.

నిజంగానే తిరిగి ఆఫీసుకి వచ్చాక వసంతకు అనిపించింది.

టెక్నాలజీ జీవితాల్ని ఎంత సులభతరం చేసింది అని.

పేజ్ సెట్టింగ్, వెబ్ డిజైనింగ్ నేర్చుకున్నాక పత్రిక మరింత సుందరంగా ఎవరిమీదా ఆధారపడకుండా స్వయంగా తీర్చిదిద్దగలుగుతోంది.

ప్రభాకరం వ్యాపార దృష్టి మరోసారి అవగాహనకు వచ్చిందామెకు.

తన పత్రిక సర్క్యులేషన్ పెంచుకునేందుకు ఎంత దూరం ఆలోచించాడు?

ఎందుకో ఒక్కసారి చిన్నతనం గుర్తుకు వచ్చింది.

ఈ స్వలాభాపేక్షతోనే కాదూ ఎంత ఇష్టం ఉన్నా తన గురించి కించిత్తయినా ముందడుగు వెయ్యనిది..... జీవిత కాలమంత పిరికితనం.... ఏమైపోతానోనన్న బెదురు.... వెంటనే శ్రీ మనసులో మెదిలి కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

నువ్వు లేకుండ జీవితమే లేదు, ఏమై పోనీగాక నిన్ను విడవలేనన్న శ్రీ ఎక్కడ...ఎక్కడ? ఎక్కడ శ్రీ...

కన్నీళ్ళతో చూపు మసక బారింది.

కనుకొలుకుల చివర ఆగిన కన్నీటి బొట్టు ఇప్పుడో ఇహనో చెక్కిళ్ళపైకి దూకేందుకు సిద్ధంగా ఉంది. అటూ ఇటూ చూసి ఎవరూ చూడట్లేదనిపించాక కళ్ళు నులుముకుంటున్నట్టుగా కొనగోటితో కన్నీటిని తుడుచుకుంది.

మనసులో ఎక్కడా లేని దుఃఖం పెల్లుబికింది.

చటుక్కున లేచి బాత్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళి ఓ రెండు నిమిషాల పాటు ఏడ్చి మొహం కడుక్కుని మరోసారి చల్లటినీళ్ళు మొహాన చల్లుకుని బయటకు వచ్చింది.

ఎంత దాచుకుందామని ప్రయత్నించినా ఆమె కళ్ళు ఎర్రదనం మాత్రం దాగటం లేదు.

అన్యమనస్కంగానే పని ముగించింది.

ఇంటికి వెళ్ళాలనిపించలేదు.

అదే బందిఖానా లాంటి ఇల్లు అదే ఒంటరి పోరాటం.... ఎన్నేళ్ళు ఎన్నాళ్ళిలా... చావుకోసం ఎదురుచూస్తూ బ్రతకాలి?

ఉలిక్కిపడింది... చావు కోసం ఎదురు చూస్తూ.......

ఎక్కడి నుండి వచ్చిందామాట......

చాలా ఏళ్ళ క్రితం....

ఏడాది పాటు ఎన్ని బాధలు పడింది? మై గాడ్!

నిజంగా నరకమే అనుభవించింది.

అసలు మళ్ళీ బ్రతికి బట్టకడతానా... ఈ పిల్ల ఏమౌతుంది అని దిగులు పడిన రోజులు ఎన్నో....

సుమ పుట్టేసరికి...

కాదు కాదు... ఎన్నో ఒడిదుడుకుల మధ్య ఒత్తిళ్ళ మధ్య దాంపత్య జీవితంలోకి అడుగుపెట్టడం చాలా యాంత్రికంగానే జరిగింది.

ఎంతో ఇష్టపడి ప్రపంచాన్ని పక్కకొడ్డి చేసుకున్న శ్రీ అంటే వల్లమాలిన ప్రేమాభిమానాలు.

అలాగని ఒక్కరోజూ సాంప్రదాయకంగా అతని కాళ్ళు కడిగి నెత్తిన పోసుకోవడమో, అతనన్న మాట జవదాటకపోవడంలాంటివి ఎప్పుడూ చెయ్యలేదు.

కాని ఒక్కమాట మాత్రం తనకు తాను మనసులోనే ముద్రించుకుంది.

నిజానికి వైవాహిక జీవనానికి మనశ్శరీరాలు రెండు సిద్ధంగా లేవు.

నచ్చిన వాడిని చేసుకుందన్న తలిదండ్రుల కోపం, మరో వంక పెంచి పెద్దజేసిన వాళ్ళను కాదని దమ్మిడీకి కొరగాని పిల్లను తమ ఇష్టా ఇష్టాలతో నిమిత్తం లేకుండా కొడుకు చేసుకున్నాడన్న అత్తమామల నిర్దాక్షిణ్య అయిష్టత మనసు ముడుచుకు పోయిన భావన....

కాని రాత్రి శ్రీ ఇంట్లో అడుగు పెడుతూనే పురివిప్పిన నెమలి అయ్యేది.

తొలినాళ్ళలో మానసికంగా నేనింకా సన్నద్ధం కాలేదని అతన్ని దూరంగా ఉంచినా.... పూర్తిగా ఆలోచించుకున్నాక జీవితంలో ఎప్పుడూ అతని ఇష్టాలను కాదనకూడదనే నిర్ణయానికి వచ్చింది.

అలాగని శ్రీ మరీ స్వార్ధంతో తన సుఖమే ముఖ్యమని ఏనాడు అనుకోలేదు.

ప్రతి క్షణం, ప్రతి నిమిషం ఆమె ఆనందం గురించి ఆరాటపడేవాడు. ఏ మాత్రం అసంతృప్తిగా, అయిష్టంగా అగుపించినా వెంటనే అడిగేవాడు.

"ఇష్టం లేదా చెప్పు వసంతా... నేనేమీ నీ ఇష్టా ఇష్టాలతో నిమిత్తం లేని పశువును కాను " అనేవాడు.

అయినా "అబ్బే అలాంటిదేమీ లేదండి" అని నవ్వేసేది.

అందుకే ఎన్ని ప్రణాళికలున్నా అవి ఆచరణలోకి రాలేకపోయాయి.

దానికి తోడు ఎంత పెద్ద కార్డియాక్ సర్జన్ అయినా శ్రీలోని అమాయక బాల మనస్తత్వం ఆమె పరిధిని దాటి పోలేదు.

ఏమూలో తను అసమర్ధుడనేమో నన్న అనుమానం అతనిలో ఉన్న సంగతి అనతికాలంలోనే ఆమెకు అర్ధం అయింది. పెళ్ళయిన రోజునుంచీ తండ్రి కావాలని కలలుగనే వాళ్ళుంటారంటే స్వయంగా తెలుసుకోకపోయివుంటే నమ్మలేకపోయేది. రెండూ మూడు నెలల్లోనే నాకంత అదృష్టం లేదేమోనని వాపోయే అతనికి ఇక ప్లానింగ్ గురించి ఎలా చెప్పాలి?

అందుకే ఏడాది తిరిగేసరికి అమ్మ అవడం తప్పలేదు.

సుమతో ఎన్ని బాధలు పడ్డారని?

నిండా ఇరవై ఏళ్ళయినా లేని తనకు పిల్లను ఎలా సముదాయించాలో తెలిసేది కాదు. అప్పటికి రాజీ కొచ్చిన అమ్మ కొన్నాళ్ళు చూసినా ఎల్లకాలం చూడలేదుగా?

అత్తగారు పిల్లలను చూసే ప్రసక్తే లేదు.

అప్పటికే వేరు వచ్చేసారు..........

కొడుకును వలలో వేసుకుందనీ... తమ బిడ్డను తమకు కాకుండా చేసిందనీ..... ఎన్నెన్ని అభాండాలు....

ఎన్ని జరిగినా నోరెత్తడానికి లేదు.... ఏదైనా అంటే శ్రీ వాళ్ళను పూర్తిగా వదిలేసేందుకు సిద్ధమవటం, కాదంటే నాకోసం కొంచం ఓపిక పట్టు వసంతా, ఎప్పుడో నీ మంచితనం అర్ధం చేసుకోకపోరని ఆశాభావం వ్యక్త పరచేవాడు..........

నిర్లిప్తంగా నవ్వుకోవడం తప్ప చెయ్యగలిగేది ఏముంది?

ఇంతకూ ఈ మానసిక సమస్యలు ఇలాగుంటే మరోపక్క ఆర్ధిక సమస్యలు.....

అందుకే వెంటనే మరో బిడ్డను పోషించే స్తోమతు లేక ఈ మాట అతనితో చర్చించలేక దగ్గరలోని లేడీ డాక్టర్ దగ్గరకు వెళ్ళి ఆవిడ సలహా మీదే 'కాపర్ టి' ఉత్తమమని నిర్ధారించుకుని దానితో ఒక మూడేళ్ళయినా పిల్లల చింతలేకుండా ఉండచ్చని అనుకుంది. కాని సమస్యలన్నిటికీ అదే ఆరంభమని అనుకోలేదు.

నెలరోజుల తరువాత కాబోలు ఉదయం లేస్తూనే కళ్ళు తిరగడం మాటిమాటికీ బాత్రూమ్‌కి వెళ్ళవలసి రావడంతో అనుమానం వచ్చింది. సుమ పుట్టకముందు ఈ బాధలన్నీ అనుభవించినవే....

వెంటనే లేడీ డాక్టర్ దగ్గరకు వెళ్ళి విషయం చెప్పకుండా చెకప్‌కి వచ్చానంది.

పరీక్షిస్తే కాపర్టి లేదు.

వెంటనే ఎక్స్‌రే - దరిమిలా అన్ని పరీక్షలూ అయ్యాక తేలినది ఎలా జరిగిందో కాని అది శరీరంలో ఉంది కాని యుటెరస్‌లో లేదు.

డి అండ్ సిలు సమస్త ప్రయత్నాలూ అయాక మిగిలినది ఎమర్జన్సీ ఆపరేషన్ ఒకటే. దాన్ని ముందు శరీరంలోంచి తియ్యకపోతే ధనుర్వాతం రావచ్చు లేదా ఏ ఇంటర్నల్ ఆర్గన్‌ని అయినా ఛేదించిందంటే మిగిలేది మరణమే.

ఎలాగయితేనేం ఆపరేషన్ చేసి మజిల్‌లో ఇరుక్కున్న దాన్ని బయటకు తీసారు కాని వసంత బాధలు అక్కడితో ఆగిపోలేదు.

ఒక సూచర్ తగ్గక మాటిమాటికీ ఓపెన్ అయి నీరు కారడం, ఏడాది పాటు కడుపులో రంధ్రంతో ఇక నా రోజులు ముగిసిపోయాయనే అనుకుంది. ఏడాది దాటాక మళ్ళీ చర్మం డీప్‌గా స్క్రేప్ చేసి కుట్లు వేసినా మళ్ళీ మూడో రోజున నీరు రావడంతో జీవితం మీద ఆశ వదులుకుంది.

కాని నెమ్మది నెమ్మదిగా మానుతూ వచ్చింది.

అప్పుడే అనుకుంది ఎప్పుడు ఏ బాధలు పడాలో ఏం జరగాలో ఖచ్చితంగా ఎన్నో జన్మలకిందే వ్రాసి పెట్టి ఉంటుంది... ప్రతివాళ్ళూ నిమిత్త మాత్రులే అని.....

అయినా మళ్ళీ మళ్ళీ ఈ నిరాశ నిస్పృహ.......

ఒక్కసారా రెండుసార్లా?

ఎన్ని సార్లు నారోగా మృత్యువు పక్కనుంచి వెళ్ళిపోలేదు? ఓ సారి ట్రైన్ డీరైల్‌మెంట్ మరోసారి ఒరుసుకుంటూ పోయిన కారు..... ఆరోజున ఏమాత్రం తగిలినా వెనక్కు పడిపోవడం పైనుంచి ఏదో ఒక వాహనం దూసుకెళ్ళడం జరిగేదే... చాలా సార్లు శ్రీని అడిగింది - ఎప్పుడైనా ఏదైనా జరిగి నేను లేకపోతే ఏం చేస్తారని.

"ఏం చేస్తాం.... చచ్చే వరకు బ్రతకాలి ఏదో ఒకరకంగా..."

అవును నేనూ అదే చెయ్యాలి... కాని ఏదో ఒకరకంగా కాదు. ప్రతినిమిషం సార్థకం చేసుకుంటూ.........

✡ ✡ ✡

హఠాత్తుగా సుమ ఫోన్ చేసి ఈ రాత్రికి ఫ్లైట్ ఎక్కుతున్నాను. రేపు రాత్రికి చేరతాను అనే సరికి కంగారు మొదలైంది.

ఇంత చెప్పాపెట్టకుండా వస్తే ఎలాగ అని కూడా ప్రేమగా విసుక్కుంది.

ప్రభాకర్‌కి ఫోన్ చేసి చెప్పి ఆఫీస్‌కి పదిరోజులు సెలవు విన్నవించుకుంది. మొదట్లో కాస్త నసిగినా కూతురు వస్తోందనేసరికి అతను కాదనలేదు.

కర్టైన్లన్నీ మార్చి ఇల్లంతా దగ్గరుండి పనిమనిషితో క్లీన్ చేయించడం, ఇంట్లోకి కావలసినవన్నీ అమర్చుకోడంలోనే సమయమంతా గడిచిపోయింది. బెడ్ షీట్లు పాతబారాయని కొత్తవి కొంది.

ఎప్పుడూ అద్దంలా ఉంచే ఇల్లేనా ఇది. దీంట్లో ఎలా ఉండగలిగానిలా అని ఆశ్చర్యపడింది.

మధ్యలో ఎక్కడో హాల్ట్ ఉంటే అక్కడినుండి ఫోన్ చేసింది సుమ. ఏర్‌పోర్ట్‌కి వస్తానంటే వద్దని వారించింది.

"ఊరు కొత్తా? ఇల్లు కొత్తా? పైగా సెక్యూరిటీ చెక్ అంటూ గంటలు గంటలు తినేస్తాడు... మేమే వస్తాంలే" అంటూ ఫోన్ పెట్టేసింది.

ఫోన్ పెట్టేసాకగాని మేమే అంటే ఎవరనే ప్రశ్నఆమెకు స్ఫురించలేదు.

స్ఫురించాక మనసు పరిపరివిధాలుగా ఆలోచిందింది. రాత్రంతా కలత నిద్రే.. అస్పష్టమైన కలలే!

తెల్లవారుతూనే మళ్ళీ పనిలో పడిపోయింది.

కూతురికి ఇష్టమని మైసూర్ పాక్ చేసింది. మొదట్లో వంట చెయ్యడమంటే ఎంత ఇష్టమో! కనిపించిన కొత్త రుచులల్లా నేర్చుకుందుకు ప్రయత్నించేది.

అప్పట్లో ఎవరూ తనలా వంట చెయ్యలేరని గర్వంగా అనిపించేది కూడా.

మైసూర్ పాక్ ఎన్నిసార్లో ప్రయత్నించాక గాని సరైన విధానం అబ్బలేదు. కాని ఒకసారి కిటుకు తెలిసిపోయాక అది చిటికెలో చేసే వంటగా మారిపోయింది..

దాంతోపాటు కాస్త కారప్పూస....

ఇటీవలి కాలంలో వంట అనేది పూర్తిగా వదిలెయ్యడం వల్లో ఏమో గాని కాస్త పనికే ఎంతో అలసటగా అనిపించింది.

సాయంత్రం బజారుకి వెళ్ళి అందమైన ఫ్లవర్ బొకేలు తెచ్చి అమర్చింది.

ఫ్లైటు అరైవల్ గురించి ఫోన్ చేసి కనుక్కుంది.

మనసులో కొంత అలజడి కొంత ఉత్సాహం... చిన్నప్పటి నుండి కూతురితోటే చనువు ఎక్కువ... ఇంటికి కావలసిన షాపింగ్ చాలా మటుకు ఇద్దరూ కలిసి వెళ్ళే చేసేవారు.

మళ్ళీ కూతురితో షాపింగ్ ఊహించుకుంటేనే ఆమెకు థ్రిల్లింగ్ గా ఉంది.

రాత్రి పన్నెండున్నరకు ఇంటి ముందు టాక్సీ ఆగుతూనే తలుపు తీసి బయటకు వచ్చింది వసంత.

డోర్ ఓపెన్ చేసి బయట కాలు పెట్టిన సుమ తల్లిని చూసి... రెండడుగులు ముందుకు వేసి "అమ్మా, ఎలాగున్నావు?" అంటూ ఒక్క క్షణం అమ్మ కౌగిట్లో ఒదిగిపోయింది.

వసంతకే ఆ స్పర్శ కొత్తగా తోచింది. జీన్స్ పాంట్, స్లీవ్‌లెస్ టాప్‌లో సన్నగా చువ్వలా ఉన్న ఆరడుగుల కూతురిలో ఏదో నిండుదనం.

ఆమె ఆలోచనలను ఆటంక పరుస్తూ, తల్లి చేతుల్లోంచి విడివడి అప్పుడే టాక్సీ దిగిన అతణ్ణి పిలుస్తూ, "కమాన్ రాబర్ట్ దిస్ ఈజ్ మై మామ్.... అమ్మా రాబర్ట్" అంటూ పరిచయాలు ముగించింది.

ఎన్నో మాట్లాడాలనుకున్న వసంత మనసు పరిపరివిధాలపోవడంతో లోపలకు నిశ్శబ్దంగా దారి తీసింది.

సుమ ఏదో ఒకటి మాట్లాడుతున్నా అనాసక్తంగానే జవాబులిచ్చింది.

స్నానాలు ముగించి కాస్త కాఫీ తాగి కూర్చున్నాక రాబర్ట్‌ను కంటి కొసలనుంచి గమనించింది వసంత. ఎర్రగా తోలు గీసేసిన కందగడ్డలా ఉన్నాడు. రాగి రంగు తెలుపు కలిసిన జుట్టు... ఎంతలేదన్నా నలభై పై మాటే అనిపించేలా ఉన్నాడు.

సూట్‌కేస్ తెరిచి తల్లి కోసం తెచ్చిన వస్తువులు ఏవేవో బయటకు తీస్తోంది సుమ.

"అర్ధరాత్రి అవుతోంది పడుకోరాదూ.... ప్రయాణంలో అలిసిపోయినట్టున్నావు పొద్దున చూసుకోవచ్చుగా.." పల్చ బారిన కూతురి చెక్కిళ్ళను పరీక్షగా చూస్తూ అంది.

"అదేమిటి? తినకుండానే పడుకోమంటావా? కొంపదీసి ఏమీ వండలేదా! ఏమిటి?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది సుమ.

"అబ్బే అలాగని కాదు..... వంట చేసాను గాని ఇంతరాత్రి తింటారో లేదోనని..." లేచి గబగబ వంటింట్లోకి నడిచింది వసంత. చల్లారిన వంటకాలు మైక్రోవేవ్‌లో వేడి చేసి డైనింగ్ టేబుల్ సిద్ధం చేసింది.

ప్లేట్లో సరిగ్గా పిడికెడన్నం, సుమకు ఇష్టమని చేసిన ఆలూ ఫ్రై మాత్రం ఇష్టంగా వడ్డించుకుంది... మామిడికాయ పప్పు... పెరుగు...

సుమ ఇష్టంగా తినడం తెలుస్తూనే ఉంది. రాబర్ట్ మాత్రం కష్టపడి ఒగర్చుకుంటూ తిన్నాననిపించాడు....

భోజనాలు ముగిసాక వసంత మిగిలిన వంటకాలు సర్దుకుని వచ్చేలోగా రాబర్ట్‌కి రెండో బెడ్‌రూమ్‌లో పడక ఏర్పాట్లు చేసి... "ఐ విల్ స్లీప్ విత్ మైమామ్" అంటోంది సుమ.

ఇద్దరూ వసంత పడకగదిలో మంచం మీద వాలారు.....

ఎప్పుడో చిన్నప్పుడు పక్కన పడుకున్న చిన్నారి సుమ మళ్ళీ ఇన్నాళ్ళకు.... కాని ఎంత అంతరం!

ఈ కొన్నాళ్ళలోనే సుమ ఎందుకిలా పరాయిదానిగా అనిపిస్తోంది?

కాస్సేపటిలోనే ఏదో మాట్లాడుతూ మాట్లాడుతూ సుమ నిద్రలోకి జారిపోయినా వసంతకు మాత్రం నిద్రపట్టలేదు.

ఎప్పుడో తెల్లవారుఝామున.... కాస్త కునుకు పట్టినా వెంటనే మెళుకువ వచ్చేసింది.

హడావిడిగా లేచి వంటగదిలోకి వెళ్ళేసరి సుమ ఫ్రెష్ అయి స్టౌ దగ్గర ఉంది.

"అప్పుడే లేచేసావా? పాలు తాగుతావా?"

"మా నిద్ర సమయాలు అడ్జస్ట్ అయ్యే సరికి టైమ్ పడుతుంది కాని మొహం కడుక్కునిరా... టీ రెడీ...."

ఆశ్చర్యంగా సుమ వంక చూసింది. మొన్న మొన్నటి వరకూ పాలే తాగేది.....

"టీ అలవాటు చేసుకున్నాను.... రాబర్ట్ టీ తాగుతాడు... ఇద్దరికీ చెరొకటీ ఎందుకని........."

రాబర్ట్ టీ తాగడానికీ సుమ టీ అలవాటుకూ లంకె ఏమిటో వసంతకు అర్థం కాలేదు.

ఇద్దరూ టీ తాగడం అంటే.... తనూ రాబర్ట్ అనా లేక నన్ను కలిపి అంటోందా..

మొహం కడుక్కుని వచ్చేసరికి టేబుల్ మీద మూడు కప్పుల్లో టీ ఆమె అనుమానాలాను నివృత్తి చేసాయి...

ఎందుకో సుమ టీ తాగడం మనసుకు నచ్చడం లేదు.

పిల్ల చేతుల్లోంచి జారిపోయిన ఫీలింగ్.

మోకాళ్ళ వరకే ఉన్న పైజమా లాంటిది వేసుకుని వచ్చిన రాబర్ట్ ముందు కూర్చోవడం ఇబ్బందిగానే ఉంది.

సుమ మాత్రం నైటీలో నిన్న మొన్న ఇంట్లో తిరిగిన పిల్లలాగే...

"అమ్మా! నువ్వు ఎక్జయిట్ అవనంటే ఒక మాట చెప్పాలి."

అయోమయంగా చూసింది కూతురివంక.

"అఫ్‌కోర్స్ నువ్వు అర్థం చేసుకుంటావు. నాకా నమ్మకం ఉంది... నువ్వు అందరి అమ్మల్లా కాదు..."

అంటే ముందరి కాళ్ళకు బంధాలు వేస్తోందన్నమాట.

"చెప్పు"

"అమ్మా నేనూ రాబర్ట్ గత ఆరునెలలుగా కలిసి ఉంటున్నాము.... ముందుగా పెళ్ళి విషయం ఏమీ అనుకోలేదు గాని... ఇప్పుడూ పుట్టబోయే బిడ్డకోసం అనుకోవలసి వచ్చింది. అందుకే గత వారం చర్చిలో మా పెళ్ళి రిజిష్టరయింది. రాబర్ట్ అయిదారేళ్ళ క్రితమే తన మొదటి భార్యతో విడిపోయాడు. ... అన్ని విషయాలూ సవివరంగా మాట్లాడుకున్నాకే ఈ నిర్ణయానికి వచ్చాము..."

వెర్రిదానిలా చూసింది సుమ వంక.

"మళ్ళీ చాలా రోజులు రాలేనని ఒకసారి రాబర్ట్‌ను నీకు పరిచయం చేద్దామనీ..."

"సుమ... ఎందుకు మీరిద్దరూ ఇలాంటి జీవితాలను ఎంచుకుంటున్నారో నాకు అర్థం కావటంలేదు... వాడికి వాడూ అంతే... మీ డాడీతో పాటు నేనూ లేననుకున్నారా? నేను మీకోసం ఏమీ చెయ్యలేని అసమర్థురాలననుకున్నరా?" వసంత గొంతు దుఃఖంతో పూడుకుపోయింది.

"అబ్బ! ఈ సీన్లే నాకు నచ్చనివి....ఎందుకు మీ ఒక్కరికే అన్నీ తెలుసనుకుంటారు.... మా జీవితాలగురించి మాకు తెలీదా? వాటిని మేం నచ్చినట్టు మలచుకోకూడదా? ఆ రోజుల్లోనే ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకున్న మీ ఆదర్శం మీ వరకేనా? డోంట్ మేకిట్ ఎ ఫన్ అమ్మా..."

మరింకేమీ చెప్పవలసినది లేదన్నట్టు లేచింది.

నేలలో పాతేసినట్టుగా కుర్చీలోంచి కదల్లేదు వసంత.

అరగంట తరువాత రెడీ అయి వచ్చిన సుమ ఏమీ జరగనట్టుగా "బిర్లా మందిర్ వరకూ వెళదాం వస్తావా?"

వస్తాననాలో రాననాలో తెలియలేదు వసంతకు... ఏం చెపితే ఏ రియాక్షన్ ఎదురవుతుందో....

"వెళ్ళి రండి వచ్చేలోగా వంట చేస్తాను..."

"సరే... రాబర్ట్‌కి కారం ఎక్కువ అలవాటు లేదు.... ముందుగా కొంచెం తీసిపెట్టు... అన్నట్టు రాబర్ట్‌కి ఫ్రైడ్ రైస్ చాలా ఇష్టం... మసాలా తక్కువ వేసి చెయ్యి. తొందరగానే వస్తాం..." రమ్మని మరోసారి బలవంతం చేస్తే వెళదామనుకున్న వసంత నివ్వెరపోయింది.

రాబర్ట్‌కి అది ఇష్టం, ఇది నచ్చదు అనేది గుర్తుంది కాని అమ్మకు ఏది ఇష్టం, ఏది నచ్చదు అనేది గుర్తుంచుకోవలసిన అవసరం లేదా?

"లేదు... ఇప్పుడు అమ్మ అవసరం ఏముంది?" మనసు జవాబు చెప్పింది.

గిర్రున పది రోజులు ఎలా గడిచిపోయాయో తెలీదు.

సుమ వచ్చిందని సుమంత్ ఒక రోజు వీలు చూసుకుని వచ్చి వెళ్ళాడు.

తమ్ముడి కోసం సుమ ప్రత్యేకంగా తెచ్చిన ఎలెక్ట్రిక్ రేజర్. ఫర్ఫ్యూమ్స్ అందించినప్పుడు.... ఇవి తెచ్చానని నాతో ఒక్కమాటా అనలేదే అనిపించింది వసంతకు.....

సుమకు రాబర్ట్‌కు బట్టలు కొనిచ్చాడు సుమంత్ అవి కూడా కొన్నానని కాని ఇవ్వమని కాని వసంతతో ఒక్క మాటా అనలేదు.

వసంత మనసు చిన్నబుచ్చుకుంది.

ఇక నా ప్రసక్తి ఎవరికీ అవసరం లేదా?

కనిపెంచి పెద్ద చెయ్యటం వరకేనా?

తరువాత ఏళ్ళుగా పెనవేసుకున్న అనుబంధాన్ని ఇలా త్రుంచేసుకోవాలా?

మిత్రులకు విందు ఏర్పాటు చేద్దామన్నా ఇద్దరూ ఒప్పుకోలేదు...

కోడల్ని తీసుకు వస్తే బాగుండేదన్న మాటకు ఎక్కడమ్మా... ఇక్కడ తనను తీసుకు రావడం పెద్ద సమస్య.. సెక్యూరిటీ కావాలి... జనాలను ఆపలేం... అంటూ నసిగాడు...

సుమ ఇప్పట్లో ఇక రాలేదని తెలిసి మాటలు కూడ గట్టుకుని అడిగింది "ఎన్నో నెల?"

"నాలుగు... బహుశా ఆరో నెల స్కానింగ్‌లో చెపుతారు ఎవరు - అబ్బాయా? డెలవరీ ఎప్పుడు కావచ్చునేది...." సీమంతం మాట ఎత్తింది వసంత.

"ఆ చాదస్తాలన్నీ పెట్టుకోకు.. ఎలాగూ అక్కడ ఫ్రెండ్స్ వద్దన్నా బేబీ షవర్ ఏర్పాటు చేస్తారు..."

వచ్చివున్నట్టుకూడా అనిపించకముందే తిరిగి వెళ్ళిపోయింది సుమ.

"నీ వీసా ఏర్పాట్లు చూస్తాను ఎప్పుడు రావాలో చెపుతాను..."

ఎంత యాంత్రికంగా ఉన్నాయా మాటలు?

చిత్రంగా మనసు బాధ పడటం మానేసింది.

ఒక రకమైన మత్తులో ఉండిపోయింది.

సుమ వెళ్ళి పదిరోజులయినా ఆఫీస్ వంక చూడలేదు వసంత.

✡ ✡ ✡

ఏదో వెబ్ సైట్ చూడటం గంటలు గంటలు కంప్యూటర్ ముందు గడపటం...

సుమ వెళ్ళగానే ముందు చేసిన పని కంప్యూటర్ కొనుక్కుని ఇంటర్ నెట్ కనెక్షన్ తీసుకోవడం.... మనస్సుకో రకమైన తెగింపు వచ్చింది. ఇదివరలో ఏం చెయ్యాలన్నా పిల్లల గురించిన ఆలోచనలే... ఇది సుమకు కొనాలి ఈ డ్రెస్ సుమంత్‌కి బాగుంటుందిలాంటి ఆలోచనలే వచ్చేవి.

ముందుగా ఇద్దరూ తనను లెక్కచెయ్యటం లేదన్న అవమాన భావన. అసహాయత మనసును మదించి పారేసినా కాస్త తేరుకుని నేనూ నా జీవితం అనే స్థాయికి రగలిగింది.

నెమ్మదిగా మనస్సుకు సర్దిచెప్పుకుని మళ్ళీ ఆఫీస్‌కి వెళ్ళడం ఆరంభించింది.

ఈలోగా హాసిని అనే వార పత్రిక వాళ్ళు ఒక ప్రపోజల్ తెచ్చారు.

వాళ్ళ దగ్గర సబ్ ఎడిటర్‌గా చేరితే జీతం రెట్టింపుతో పాటు రవాణా సౌకర్యంగా కారుకూడా ఏర్పాటు చేస్తారు.

నాలుగు రోజులు తీవ్రంగా ఆలోచించాక ఒక నిర్ణయానికి వచ్చి ప్రభాకర్‌కు ఫోన్ చేసింది.

"ఇవ్వాళ నా అదృష్టం బాగుంది. నీ అంతట నువ్వు కాల్ చెయ్యటం చెప్పు ...."

"మీ రూములో ఉన్నారా ఒకసారి మాట్లాడాలి ఆఫీస్ విషయమే... ఎప్పుడు వీలవుతుంది?"

"ఎప్పుడోనా... ఇప్పుడే యు ఆర్ మోస్ట్ వెల్కమ్"

వెంటనే అతని గదికి వెళ్ళింది.

సూటిగా విషయానికి వచ్చి.

"ఇదిగో ఇదీ నాకు మరో పత్రికా వాళ్ళిస్తామన్న బెనిఫిట్స్... ఎవరు నా పొజిషన్‌లో ఉన్నా బెటర్ ప్రాస్పెక్ట్స్ వైపే మొగ్గుజూపుతారు....

నాకు కావలసింది నా వర్క్స్ అండ్ కంఫర్ట్స్ అది ఎవరిస్తారనేది ముఖ్యంకాదు.....

ఏం చెయ్యమంటారో మీరే చెప్పండి"

అంత సూటిగా విషయం ముందుంచేసరికి దిమ్మ దిరిగిపోయిందతనికి.

"అరే తొందరేముంది.... ముందు కొంచం రిలాక్సవండి" అంటూ కూల్ డ్రింక్ తెప్పించాక నిదానంగా ఆలోచించి.

"నువ్వేదైనా అడిగితే కాదనే వాడినా?" అంటూ కాళ్ళ బేరానికి వచ్చాడు.

"ఇప్పుడు మనం అఫీషియల్‌గా మాట్లాడుకుంటున్నాము... మన స్నేహం పక్కన పెట్టండి.

ఏదైనా అడిగివుంటే పిలిచి ఉద్యోగం ఇచ్చినందుకు ఫోజులు కొడుతున్నాననో మరేదో అనుకునేవారు... అందుకే నా యోగ్యత గురించి ధ్రుడ పరచుకున్నాకే అడుగుతున్నాను..."

అని క్షణం ఆగి నేను రేపటిలోగా వాళ్ళకు జవాబివ్వాలి... అది మీ నిర్ణయం మీద ఆధారపడివుంటుంది.

ఇక్కడ మొహమాటాలకు తావులేదు. మీకు ఇవ్వడం అనవసరం లేదా ఇబ్బంది అనిపిస్తే మరొకరిని చూసుకోండి..."

"వసంతా, ఇదేనా నీకు తెలిసింది... నా గురించి ఇంతేనా..?."

"చెప్పానుగా... ఆర్థిక విషయాలు ఆర్థిక విషయాల్లాగే మాట్లాడుకుందాం. వ్యక్తిగతంగా కాదు"

"ఓకే. నీ డిమాండ్స్‌కి తల వంచుతున్నాను... కాని ఒక్కమాట ఈ ప్రపోజల్ ఎవరిది?"

"చెప్పను మీరు ఒప్పుకుని నేను వాళ్ళ ఆఫర్ కాదన్నప్పుడు ఎందుకు చెప్పాలి.... ప్రొఫెషనల్ రైవల్రీ మామూలే" అంటూ లేచి వెళ్ళిపోయింది.

ఈ సంఘటన ఎంత చిన్నదిగా తోచినా వసంతలో మాత్రం పెనుమార్పుకు కారణమైంది.

ఎక్కడి నుండి అదృశ్యంగా వచ్చిందో కాని అంతులేని ఆత్మ విశ్వాసం.... తన మీద తనకో నమ్మకం కొండంత బలాన్నిచ్చాయి.

ఇదివరలోలా బేలగా మారిపోవడం. కన్నీళ్ళు నింపుకోవడం తగ్గిపోయాయి.

ఖాళీ సమయం కాస్త దొరగ్గానే ఇంటర్ నెట్లో సమాచార సేకరణ ఇబేలో కొనుగోళ్ళూ...ఒకటేమిటి....

అలా ఓ ఆదివారం తీరిగ్గా కంప్యూటర్ ముందు కూర్చునప్పుడు తగిలింది షాదీ డాట్ కామ్ వెబ్ సైట్.

ఫ్రీ మెంబర్ షిప్ అనేసరికి సరదాగా మారుపేరుతో రిజిష్టర్ చేసుకుంది.

అమ్మాయిలు అబ్బాయిలతో పాటు వయసు దాటిపోయిన వాళ్ళూ పెళ్ళయి విడాకులు తీసుకున్నవాళ్ళూ... భార్య గతించి పిల్లలు ఎక్కడో ఉండి ఒంటరిగా తోడుకోసం వెతుక్కునే వాళ్ళూ.... ఎన్ని రకాలో.....

అందులో యాభై దాటిన ఆడవాళ్ళూ ఉండటం విస్మయాన్ని కలిగించింది.

యాభైలోకి వచ్చినా పెళ్ళి చేసుకోని ఆడవాళ్ళు ఇప్పుడెందుకు పెళ్ళికి సిద్ధమవుతున్నారు? సరిపడక విడాకుల వరకూ వెళ్ళిన వాళ్ళు మళ్ళీ ఏ విధంగా కొత్తవాళ్ళతో సరిపెట్టుకోగలరో...

పిల్లల్ను వదిలేసి మళ్ళి పెళ్ళి చేసుకోవడం అక్కడ ఆగిపోయాయి ఆమె ఆలోచనలు.

✡ ✡ ✡

(తరువాయి వచ్చే సంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగాల కోసం కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి

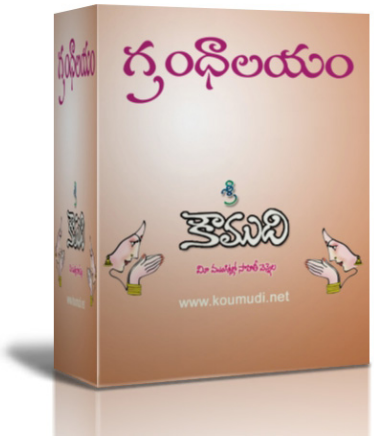

Click here to go to KOUMUDI Library